

1973, dels efter denne dato, (jfr. underbilag 1 til bilag 2). I underbilag 2 findes en skematisk beregningsopstilling med henvisninger til de relevante lovbestemmelser.

Ved de foretagne beregninger er i alle eksempler anvendt 13. almindelige vurdering pr. 1. 8. 1965 (efter telefonisk oplysning fra skattemyndighederne), og det er forudsat, at ejeren har haft besiddelsestid fra 1966 eller tidligere, samt at der ikke har været tale om mellemliggende forbedringsudgifter. Da der alene skal tages hensyn til den del af ejendomsværdien, som vedrører bygningen, er anvendt forskelsværdien, selv om denne næppe i alle tilfælde giver et korrekt udtryk for bygningernes andel af ejendomsværdien.

For at få en målestok for størrelsen af den partielle skade er præmieberegningsgrundlaget sat i forhold til erstatningsbeløbet. Præmieberegningsgrundlaget bygger på en skematisk vurdering af ejendommen tillagt visse procenter, alt efter hvor gammel vurderingen er. Det siger sig selv, at en vurdering, der er foretaget som basis for præmieberegningen, må tages med forbehold, og det understreges, at denne vurdering ikke anvendes ved fastsættelse af erstatning i skadestilfælde.

I såvel præmieberegningsgrundlaget som i erstatningen er fradraget værdi af respektiv erstatning for medforsikrede maskiner m. v., og i erstatningen er endvidere fradraget eventuelle oprydningssomkostninger.

Endelig er i alle eksempler regnet med, at fradraget i henhold til lovens § 7 A, stk. 6, udgør kr. 20.000.

3.

Foreningen er opmærksom på, at der i henhold til det tidligere omtalte cirkulære af

19. oktober 1972, punkt 18, er mulighed for i skadestilfælde at opnå afdragsfri henstand med betaling af den særlige indkomstskat, indtil den genopførte eller genanskaffede ejendom afhændes.

Denne henstandsordning synes imidlertid ikke at give de skadelidte nogen lempelse af væsentlig betydning.

For det første er det en betingelse for at opnå den, at den skaderamte ejendom har været anvendt i driften af en erhvervsvirksomhed, hvorfor f.eks. ejeren af en udlejningsejendom ikke kan påregne henstand.

For det andet vil den af lånet følgende rentebyrde ofte være af en sådan størrelsesorden, at den i væsentlig grad forrykker ejendommens driftsresultat.

For det tredje vil skattebeløbet, der skal erlægges, når den skaderamte ejendom afhændes, let være af en sådan størrelsesorden, at ejeren ikke kan finde købere, eller i hvert fald ikke får noget beløb selv.

Det vil således ikke være usandsynligt, at realkreditinstitutionernes pantesikkerhed i hvert fald i ejendomme, i hvilke der er ydet lån i henhold til den tidligere lovgivning, kan komme i risiko.

Konklusion: Det er foreningens opfattelse, at de gældende regler, hvorefter brandskadeerstatning på fast ejendom sidestilles med salgssum, bør ændres i overensstemmelse med det fremsatte lovforslag om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v., eller at man i hvert fald som et minimum genindfører de regler, som var gældende ved lov nr. 221 af 4. juni 1965 (§ 7 B).

Med venlig hilsen
P. F. V.
Alf Torp-Pedersen
formand.